

ker, men lad mig sige Uheld og Skuffelser for vort Fædreland. Sagen foreligger nu saaledes: Regeringen tager det fulde konstitutionelle og moralske Ansvar paa sig for Gennemførelsen af Traktaten efter Vedtagelsen af Flertallets Indstilling, men jeg lægger det fulde Ansvar — og det maa enhver vide, at han ikke kan unddrage sig for — paa dem, som ved at stemme for Mindretallets Indstilling nu i Virkeligheden stemme mod Konventionen. Hermed skal jeg anbefale Flertallets Indstilling til Vedtagelse.

Ordføreren (Koch): Den højtærede Minister sigtede Mindretallet for, at vi havde skiftet Standpunkt, eller at i alt Fald adskillige Mindretalsmedlemmer havde skiftet Standpunkt, og at jeg var blandt deres Tal. Ja, jeg har skiftet Standpunkt med Hensyn til Afstemningsspørgsmaalet, det erkender jeg, og det har jeg erkendt, men ingen af Mindretallet har skiftet Standpunkt med Hensyn til det Spørgsmaal, om det er forsvarligt at afhænde Øerne i dette Øjeblik. Derom har der været Enighed og er der Enighed i Mindretallet, at vi finde ikke en Afhændelse i dette Øjeblik forsvarlig, men vi have bøjet os. Lige over for modstaaende Anskuelser have vi erklæret os villige til at bøje os, naar vi faa en Tilkendegivelse fra dem ovre paa Øerne, som maa antages bedst at have Indsigt i dette Forhold, en Tilkendegivelse af, at det efter deres Mening er stemmende med Øernes velforstaaede Interesse, at de blive afhændede. Saa bøje vi os trods vor Overbevisning om, at der sker Uret mod vort Land ved Afhændelsen. At vi derefter ikke ere gaaede til at foreslaa en Forkastelse af Traktaten, maa den højtærede Minister opfatte fra vor Side som et Hensyn, vi have taget lige over for den nuværende Situation, og det Skridt, vi foreslaa, skal tjene til vor egen Beroligelse, idet vi gaa med til Traktaten, saafremt Afstemningen derover efter vort Forslag maatte gaa i den Retning, som vi ganske vist ikke ønske, men som den meget muligt vil gaa. Jeg nægter altsaa bestemt, at der i Mindretallet, paa hvis Vegne jeg fører Ordet, er foregaaet noget Omslag i Henseende til den egentlige Stemning over for selve Traktaten. Den er uforandret den samme: at det efter vor Opfattelse er en Uret, der begaaes mod vort Land, at afhænde Øerne.

Den højtærede Minister lagde os meget stærkt paa Sinde den Situation, der vilde fremkomme, naar Tingets Flertal nu fulgte

Mindretallets Indstilling. Jeg antager, at der ikke er nogen i Mindretallet, der ikke fuldt ud er sig bevidst, at det er et Ansvar, vi tage paa os. Men vort Ansvar vilde trykke os meget mere, hvis vi fulgte Flertallets Indstilling, som efter vor Overbevisning absolut fører til en Afstaaelse af Øerne, en Afstaaelse, som ikke blot er vore Følelser imod, men som vi anse for at være en Ydmygelse og et stort Tab for vort Fædreland. Jeg fastholder derfor fremdeles Forslaget om, at Tinget følger Mindretallet i sin Afstemning, og jeg antager, vi ere fuldt villige til at bære det Ansvar, som maatte resultere af denne vor Afstemning.

Nordby: Jeg maa ganske kort udtale, at da jeg ikke føler mig tilfredsstillet ved noget af de foreliggende Forslag til Beslutning, maa jeg i denne vigtige Sag afholde mig fra at stemme.

Oct. Hansen: Den ærede Ordfører talte om „Mindretallet“ og sigtede naturligvis derved til Mindretallet i Fællesudvalget. Men der er jo det sørgelige ved det Mindretal, at det er nok et Flertal her i Salen, og den ærede Ordfører taler altsaa for et Flertal her i Landstinget, ganske vist et Flertal af en meget ringe Størrelse. Jeg maa tillade mig at erindre den ærede Ordfører om, at vi have jo her i denne Sal stemt om, hvorvidt Traktaten skulde forkastes eller ikke. Den ærede Ordfører har foreslaaet, at vi skulde forkaste Traktaten, men det er blevet forkastet her med, saa vidt jeg husker, 34 Stemmer mod 28, og saa have de Herrer gjort en snild Vending, saaledes at de, i Stedet for at fastholde deres oprindelige Standpunkt, faa det samme frem i en Form, hvorved de i Realiteten naa det samme. Men der er i denne Sal i det mindste 5—6 Medlemmer, der ere villige til at godkende Traktaten, men som ere gaaede med til alle disse Evolutioner og disse Afstemningsspørgsmaal, endskønt de fra første Færd — ikke alene nu altsaa, men tidligere — have været meget bestemt for, at vi skulde sælge Øerne. Jeg har ikke hørt den mindste Begrundelse af det Omslag hos disse ærede Medlemmer. Jeg tænker ikke saa meget paa det ærede kongevalgte Medlems (Estrup) Optræden i 1892, for det ligger saa langt tilbage i Tiden, men de 5 Medlemmer, der ikke vilde gaa med til at forkaste Konventionen, hvor ere de blevne af, og hvor faa vi deres Begrundelse af, at de nu ville gaa hen og